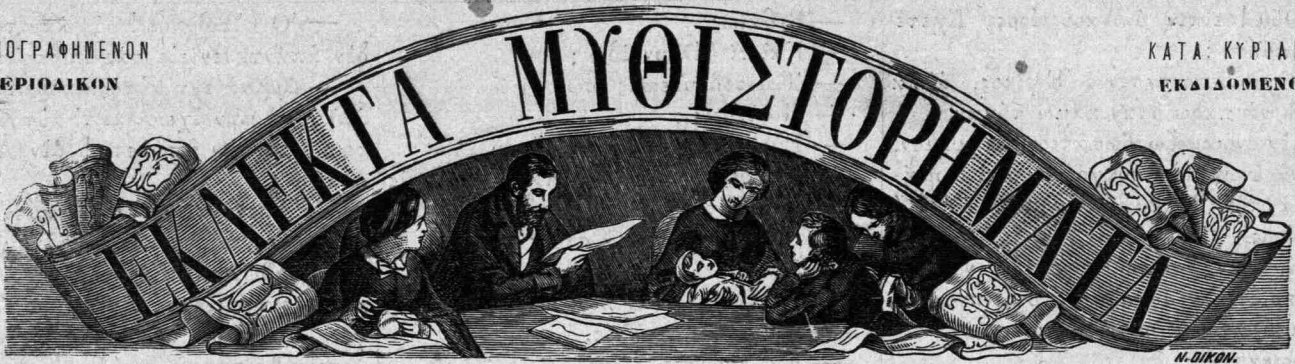

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΔΙΚΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πιπτητίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ δεύτερος ἔρωσ, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου. — Παράδοξος προφητεία, ὑπὸ Μέδωνος.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. θ. τοῖς ἰσχυροῖς β. τῷ ἑξαετηρικῷ 10 ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.

Αἰσυνδραμαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσώμου καὶ γαστρονομισμάτων παντός ἔθνους.

Ὁ Δελαμόλ ὠλισθήσῃσ πρώτος διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ περιθύρου [Σελ. 227].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον].

Ὁ ἔφιππος ἀμέσως ἀφίππευσεν. Ὁ Ἑρρίκος ἐτυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου ὅστις ἦτο πλήρης βορβόρου ἵππευσεν, ἐπέστρεψε διὰ τῆς ὁδοῦ *La Harpe*, διήλθε τὴν γέφυραν τοῦ ἁγίου Μιχαήλ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν *Barthelemy*, διήλθεν αὐθις τὸν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύρας τῶν *Mulawrōn*, κατήλθε τὴν κρηπίδα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Ξηροῦ Δείδρου* καὶ ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος

Ὁ Δελαμόλ ἦτο ἐν τῇ γνωστῇ ἡμῶν αἰθούσῃ καὶ ἔγραφεν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἐκείνην ἣν γνωρίζομεν.

Ὁ Κοκονὰς ἦτο ἐν τῷ μαγειρείῳ μετὰ τοῦ Λαουριέρου βλέπων ψηνομένας εἰς τὴν σουβλάν ἑξ πέρδικας καὶ συζητῶν μετὰ τοῦ ξενοδόχου περὶ τῆς καταλλήλου στιγμῆς, καθ' ἣν ἔπρεπε ν' ἀποσύρῳσιν αὐτάς ἀπὸ τοῦ πυρός.

Τότε ἔκρουσε τὴν θύραν ὁ Ἑρρίκος. Ὁ Γρηγόριος ἀνοίξας ἔφερε τὸν ἵππον εἰς τὸν σταῦλον, ἐν ᾧ ὁ ξένος εἰσῆρχετο κροτῶν τὰ ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὡσεὶ θέλων νὰ θερμάνῃ τοὺς πγχωμένους πόδεις του.

Ἐ! κύρ Λαουριέρος! εἶπεν ὁ Δελαμόλ ἐξακολουθῶν νὰ γράφῃ, σὰς ζητοῦσιν. Εἰς εὐπατρίδης...

Ὁ Λαουριέρος ἔδραμε, παρετήρησε τὸν εἰσελθόντα ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐκ χονδροῦ ἐριούχου μανδύας του δὲν ἐνέπνεεν αὐτῷ σεβασμὸν :

— Ποῖος εἶσθε; ἠρώτησε.

— Ἐ! Σατανᾶ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δείξας τὸν Δελαμόλ, ὁ κύριος σὰς τὸ εἶπεν. Εἶμαι εὐπατρίδης ἐκ Γασκονίας ἐρχόμενος εἰς Παρισίους διὰ νὰ εὕρω τύχην εἰς τὴν αὐλήν.

— Τί θέλετε;

— Ἐν δωμάτιον καὶ δειπνονᾶ

— Οὐμ! εἶπεν ὁ Λαουριέρος. Ἐχετε θαλαμηπόλον;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος, ἀλλὰ σκοπεύω νὰ πάρω ὅταν κάμω τύχην.

— Δὲν ἐνοικιάζω δωμάτιον εἰς κύριον, χωρὶς νὰ ἐνοικιάζω συγχρόνως καὶ δωμάτιον διὰ τὸν θαλαμηπόλον του, εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Καὶ ἂν ἀκόμη προσφέρω νὰ σὰς πληρώσω ἐν πεντάφρακτον τὸ δεῖπνον, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ συμφωνήσωμεν τὴν τιμὴν αὐριον;

— Ὡ! εἰσθε γενναῖος, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ Λαουριέρος βλέπων τὸν Ἐρρίκον μετὰ δυσπιστίας.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι θὰ διανυκτερεύσω, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ σας, τὸ ὅποιον μοῦ ἐσύστησε πολὺ ἕνας συμπατριώτης μου, ὁ ὁποῖος ἐκάθησεν ἐδῶ, προσεκάλεσα ἕνα φίλον μου νὰ ἔλθῃ νὰ δειπνήσῃ μαζύ μου. Ἐχετε καλὸν κρασί;

— Ἐχω τοῦ Ἀρβοῦ, ὅπου οὔτε ὁ Βεαρνὸς δὲν πίνει καλλίτερον.

— Καλὰ! τὸ πληρώνω χωριστά. Ἄλλὰ ἰδοὺ καὶ ὁ φίλος μου.

Καὶ πράγματι ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθε δεύτερος εὐπατρίδης, ὀλίγω προσβύτερος τοῦ πρώτου, φέρων εἰς τὴν πλευρὰν μακρὸν ξίφος.

— Ἄ! εἶπεν αὐτός. Εἰσθε ἀκριβής, νέε μου φίλε. Δι' ἀνδρὰ ὀδοιπορήσαντα διακισίας λεύγας, εἶναι ὠραῖον νὰ φθάνη εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν στιγμὴν!

— Αὐτὸς θὰ δειπνήσῃ μαζύ σας; ἠρώτησεν ὁ Λαουριέρος.

— Ναί, εἶπεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν, καὶ πορευθεὶς ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ δευτέρου. Φέρετέ μας νὰ δειπνήσωμεν.

— Ἐδῶ, ἢ εἰς τὸ δωμάτιόν σας, εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Ὅπου θέλετε.

— Μάστορα, ἐπιθύρῃσεν ὁ Δελαμὸλ, προσκαλέσας τὸν Λαουριέρον, ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Οὐγονόττους, διότι ἐμπρὸς εἰς αὐτοὺς ἐγὼ καὶ ὁ Κοκονὰς δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐπιωμεν λέξιν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας.

— Ἐτοιμάσατε τὴν τράπεζαν εἰς τὸ δωμάτιον ἀριθμὸς δὴ τὸ τρίτου πατώματος, εἶπεν ὁ Λαουριέρος Ἀναβήτε, κύριοι.

Οἱ δύο ὀδοιπόροι ἠκολούθησαν τὸν Γρηγόριον, ὅστις προεπορεύετο φωτίζων τὴν κλίμακα.

Ὁ Δελαμὸλ τοὺς ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός αὐτοῦ οὐ ἐγένοντο ἀφαντοί, τότε στραφείς πρὸς τὸν Κοκονὰς εἶδεν αὐτὸν ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς καὶ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Ὁ Δελαμὸλ τὸν ἐπλησίασε.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Εἶδες;

— Τί;

— Τοὺς δύο ἐκείνους εὐπατριδας;

— Ἐ;

— Θὰ ὠρκεῖσθαι ὅτι εἶναι...

— Ποῖοι;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν.

— Ὅρκεῖσθαι ἂν θέλῃς, ἀλλὰ σιγά

— Τοὺς ἀνεγνώρισας καὶ σύ;

— Βεβαίως.

— Καὶ τί θέλουν ἐδῶ;

— Ἐρωτοδουλειαὶς ἴσως.

— Πιστεύεις;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Δελαμὸλ, προτιμῶ ταῖς σπαθιαῖς ἀπὸ ταῖς ἐρωτοδουλειαῖς αὐταῖς. Πρὸ ὀλίγου ὠρκεῖσθαι, τώρα στοιχηματίζω.

— Διατί;

— Ὅτι πρόκειται περὶ συνωμοσίας.

— Ἄ! εἰσαι τρελλός...

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω...

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι ἂν συνωμοτοῦν, δουλεῖς ἡ δίκη τους.

— Ἐχεις δίκαιον. Δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλανσῶν, καὶ ἄς τὰ ξεμπερδέουσιν μόνοι των.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ πέρδικες εἶχον ψηθῆ ὡς τὰς ἤθελον, ὁ Πεδεμόντιος, προσεκάλεσε τὸν Λαουριέρον νὰ τὰς ἀποσύρῃ τοῦ πυρός.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Δεμουὺ εἶχον φθάσει εἰς τὸ δωμάτιόν των. Ὅτε δὲ ὁ Γρηγόριος ἐτοιμάσας τὴν τράπεζαν ἐξῆλθε.

— Ἐ! βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Δεμουὺ, εἶδετε τὸν Ὀρθωνα;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἄφισεν εἰς τὸν καθρέπτην. Τὸ παιδίον ἴσως ἐφοβήθη, διότι ἡ βασιλομήτωρ τὸ εὔρεν ἐκεῖ, ὥστε ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ περιμεῖνῃ, ἀνησύχησα μάλιστα ὀλίγον, διότι ἡ Δαριόλη μοι εἶπεν ὅτι ὠμίλησε πολλὴν ὥραν μετὰ τῆς Αἰκατερίνας.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ὁ μικρὸς εἶναι εὐφυσέτατος. Καὶ τοι δὲ ἡ βασιλομήτωρ εἶναι τετραπέρατη, καὶ αὐτὸς δὲν πάει ὀπίσω. Εἶμαι βέβαιος.

— Καὶ σεῖς τὸν ἐπανειδέτε;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ τὸν ἴδω ἀπόψε. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ ἐδῶθεν, καὶ τότε θὰ μάθω παρ' αὐτοῦ τί ἔτρεξε.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦτο εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *Mathurins*, ποῖος ἦτο;

— Ποῖος ἄνθρωπος;

— Ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβον τὸν μανδύαν καὶ τὸν ἵππον; Εἰσθε βέβαιος περὶ αὐτοῦ.

— Εἶναι ἐκ τῶν μάλλον ἀφωσιωμένων.

Ἄλλως τε, δὲν γνωρίζει τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, καὶ ἀγνοεῖ ποῖος εἰσθε.

— Τότε δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεων μας μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν;

— Ἀναμφιβόλως, ἄλλως τε ὁ Δελαμὸλ φρουρεῖ.

— Θαυμασία.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, τί λέγει ὁ Ἀλανσῶν;

— Ὁ Ἀλανσῶν δὲν θέλει πλέον ν' ἀναχωρήσῃ. Τὸ εἶπε καθαρώς. Ἡ ἐκλογή τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού εἰς βασιλέα τῆς Πολωνίας καὶ ἡ ἀδιαθεσία τοῦ βασιλέως μετέβαλον τὰ σχέδιά του.

— Λοιπὸν ἕνεκα αὐτοῦ ἀποτυχάνει τὸ σχέδιόν μας;

— Ναί.

— Τότε μὰς προδίδει;

— Ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ μὰς προδώσῃ εἰς τὴν πρώτην περίστασιν.

— Ὁ οὐτιδανός! ὁ ἀπιστος! διατί δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐπιστολάς μου;

— Διὰ νὰ ἔχη αὐτὸς ἀποδείξεις, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μὴν ἔχωσι κατ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, τὸ πᾶν ἀπώλετο! δὲν ἔχει οὐτῶ, Δεμουὺ;

— Ἀπεναντίας, ἐκερδίσαμεν, βασιλεῦ. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὅλον τὸ κόμμα, πλὴν τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κονδέ, εἶναι ὑπὲρ ὑμῶν καὶ μετεχειρίζετο τὸν δούκα ὡς προπύργιον. Ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας τῆς τελετῆς, μετερρῦθμισα τὰ σχέδια καὶ ἐπανάφερα πάντας πρὸς ὑμᾶς. Ἐκατὸν ἄνδρες σὰς ἤρκουν ὅπως φύγετε μετὰ τοῦ Ἀλανσῶν, ἔχω ἤδη χιλίους πεντακοσίους, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ ἦναι ἔτοιμοι καὶ παρατεταγμένοι κλιμακῆδόν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Πῶ. Δὲν θὰ ἦναι πλέον φυγὴ, ἀλλ' ὑποχώρησις. Χίλιοι πεντακόσιοι ἄνδρες σὰς ἀρκοῦσι, βασιλεῦ, καὶ νομίζετε ὅτι εἰσθε ἀσφαλῆς ἔχοντες ὀλόκληρον στρατόν;

Ὁ Ἐρρίκος ἐμειδίασε καὶ πλήξας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου εἶπεν:

— Σὺ μόνος, Δεμουὺ, δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας δὲν εἶναι τόσον δειλὸς ὅσον φαίνεται!

— Ὡ! Θεέ μου! τὸ εἰξεύρω, βασιλεῦ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὅλη ἡ Γαλλία.

— Ἄλλ' ὅταν συνωμοτῇ τις πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ. Πρῶτος δὲ ὅρος τῆς ἐπιτυχίας εἶναι ἡ ἀπόφασις, καὶ ὅπως αὕτη εἶναι ταχεῖα, εἰλικρινὴς καὶ ὀριστικὴ πρέπει νὰ ἦναι τις πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, κατὰ ποίας ἡμέρας εἶναι κυνήγιον;

— Ἀνὰ πᾶσαν ὀγδόην καὶ δεκάτην ἡμέραν.

— Πότε ἐκυνηγήσατε;

— Σήμερον.

— Λοιπὸν μετὰ ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας θὰ ἦναι πάλιν;

— ἴσως καὶ πρότερον.

— Ἀκούσατε. Τὸ πᾶν νομίζω εἶναι ἐντελὸς ἤσυχον. Ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού ἀνεχώρησε καὶ δὲν σκέπτονται πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς ἀναλαμβάνει ὁσημέραι ἐκ τῆς ἀσθενείας του. Αἱ καθ' ἡμῶν προγραφὰι ἔπκυσαν σχεδόν. Περιποιήθητε τὴν βασιλομήτορα, περιποιήθητε τὸν Ἀλανσῶν, λέγετε εἰς αὐτὸν πάντοτε ὅτι ἀνευ αὐτοῦ δὲν ἀναχωρεῖτε. Προσπαθήσατε δὲ νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ δυσκολώτερον.

— Ἐσο ἡσυχος, θὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι ἔχει τόσῳ μεγάλῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ὑμᾶς;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἀλλὰ πιστεύει πᾶν ὅ,τι τοῦ λέγει ἡ βασιλίσσα.

— Καὶ ἡ βασιλίσσα ὑπηρετεῖ ἡμᾶς εἰλικρινῶς;

— Ἐχω τὴν περὶ τούτου ἀπόδειξιν. Ἄλλως τε, εἶναι φιλόδοξος καὶ αὐτὸ τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας τὴν μαγεύει.

— Λοιπὸν, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ κυνηγίου γνωστοποιήσατέ μοι ποῦ θὰ γείνη εἰς Βορνύ, εἰς ἅγιον Γερμαρόν, ἢ εἰς τὸ Ραμβουλλιέ. Προσθέσατε ὅτι εἰσθε ἔτοιμος,

καὶ ὅταν ἰδῆτε τὸν κύριον Δελαμόλ διερχόμενον ἔριππον, ἀκολουθήσατε αὐτόν, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος. Ἀφοῦ δὲ ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους, ἂν ἡ βασιλομήτωρ θελήσῃ νὰ σὰς συλλάβῃ, πρέπει νὰ τρέξῃ κατόπιν ὑμῶν. Ἀλλὰ οἱ νορμανδικοὶ αὐτῆς ἵπποι, ὡς ἐλπίζω, οὐδὲ κἂν τὰ πέταλα θὰ ἰδῶσι τῶν βαρβαρικῶν καὶ ἰσπανικῶν ἵππων μᾶς.

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ἐχετε χρήματα, βασιλεῦ ;

— Ὅχι πολλά. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἔχει ἡ Μαργώ.

— Εἶτε ἰδικὰ σας, εἴτε τῆς βασιλίσσης, λάβετε μεθ' ὑμῶν, ὅσφ περισσότερα δυνήθητε.

— Σὺ δέ, ἐν τούτοις, τί θὰ κάμῃς ;

— Ἀφοῦ ἐνησχολήθην διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, πιστεύω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀσχοληθῶ ὀλίγον τι καὶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου.

— Ὅ,τι θέλεις Δεμουῦ, ὅ,τι θέλεις Ἀλλὰ τόσας ὑποθέσεις ἔχεις ;

— Ἀκούσατε, βασιλεῦ. Ὁ Ὅρθων μοὶ εἶπε, εἶναι δὲ πολὺ εὐφυὲς τὸ παιδίον καὶ τὸ συνιστῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὁ Ὅρθων μοὶ εἶπε χθὲς ὅτι συνήντησε παρὰ τὸ Ὀπλοστάσιον τὸν λυστήν ἐκεῖνον Μωρεβέλ, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὸν Ρενὲ ἀνέλαβε καὶ τώρα θερμαίνεται εἰς τὸν ἥλιον ὡς ὄφις.

— Ἄ ! ἐνοῶ, εἶπεν, ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄ ! ἐννοεῖτε ; καλὰ... Ἡμέραν τινὰ θὰ ἦσθε βασιλεὺς καὶ ἂν ἔχετε τινα ἐκδικησιν ὡς τὴν ἰδικὴν μου θὰ τὴν διεξαγάγετε ὡς βασιλεὺς. Ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης, καὶ πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ ὡς στρατιώτης. Λοιπόν, ὅταν αἱ ὑποθέσεις ἡμῶν διευθετηθῶσιν, ὅπερ θὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν ληστήν ἐκεῖνον πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας νὰ ἐνδυναμωθῇ, θὰ μεταβῶ καὶ ἐγὼ νὰ κάμω ἓνα περίπατον εἰς τὸ Ὀπλοστάσιον, καὶ θὰ τὸν κερφῶσω εἰς τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ξίφους μου, μετὰ τοῦτο δὲ θὰ ἀφίσω τοὺς Παρισίους, ἔχων τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν

— Κάμει τὴν δουλειά σου, φίλε μου. Ἀλλὰ, εἰσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Δελαμόλ ;

— Ἄ ! θελκτικώτατος νέος, εἰς τὴν πίστιν μου καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς Ἰλῆς ψυχῆ τε καὶ σώματι. Ἐπ' αὐτοῦ δύνασθε νὰ βασισθῆτε, ὡς καὶ ἐπ' ἐμοῦ, γενναῖος...

— Καὶ πρὸ πάντων ἐχέμυθος. Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν εἰς Ναβάρραν. Ἀφοῦ δὲ φθάσωμεν ἐκεῖ, θὰ ἴδωμεν πῶς θὰ τὸν ἀνταμείψωμεν.

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἐρρίκος, καὶ τῆς θύρας ἀνοίγεισης ἢ μᾶλλον θραυσθείσης, εἰσῆλθεν ὁ Δελαμόλ κάτωχος καὶ τεταραγμένος.

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν, ἡ οἰκία εἶναι περικυκλωμένη.

— Περικυκλωμένη ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος ἐγερθεὶς, καὶ ὑπὸ ποίων ;

— Ὑπὸ τῶν φρουρῶν τοῦ βασιλέως.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ Δεμουῦ, σύρας ἐκ τῆς ζώνης του τὰ πιστόλιά του ἔχομεν μάχην, καθ' ἃ φαίνεται.

— Ἄ ! ναί ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Πρόκειται καλὰ περὶ πιστολίων καὶ μάχης. Τί θὰ κάμετε ἐναντίον πενήτηνδεκα ἀνδρῶν ;

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἂν ὑπῆρχε μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ φύγωμεν...

— Ὑπάρχει, βασιλεῦ, ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποίου ἐσώθην καὶ ἐγώ, καὶ ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεστῆται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ...

— Καὶ ὁ Δεμουῦ ;

— Καὶ ὁ Δεμουῦ δύναται νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ... Πρέπει ὅμως νὰ σπεύσῃτε, καὶ οἱ δύο.

Ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὴν κλίμακα.

— Εἶναι λίαν ἀργά, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ὡ ! ἂν ἠδύνατό τις νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ μόνον πέντε λεπτά, ἐγγυῶμαι περὶ τοῦ βασιλέως.

— Τότε ἐγγυήθητε, κύριε, εἶπεν ὁ Δεμουῦ, καὶ ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ τοὺς ἀπασχολήσω. Πηγαίνετε, βασιλεῦ.

— Ἀλλὰ, τί θὰ κάμῃς ;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε περὶ ἐμοῦ, βασιλεῦ. Φύγετε.

Καὶ ὁ Δεμουῦ ἐξηφάνισε τὴν παροψίδα, τὸ μάκτρον καὶ τὸ ποτήριον τοῦ βασιλέως, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἦτο μόνος εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἐλθετε, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, λαβὼν τὸν Ἐρρίκον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ σύρων αὐτόν ἐξω τοῦ δωματίου.

— Γενναῖέ μου Δεμουῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τείνας πρὸς αὐτόν τὴν χεῖρα.

Ὁ Δεμουῦ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα ἐκεῖνην, ὤθησε τὸν βασιλέα ἐξω τοῦ δωματίου καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τοῦ ὄχρους.

— Ἐνόησα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Αὐτὸς θὰ μείνῃ νὰ τὸν συλλάβωσιν, ἐν ᾧ ἡμεῖς θὰ σωθῶμεν. Ἀλλὰ ποῖος διάβολος μᾶς ἐπρόδωκε ;

— Ἐλθετε, βασιλεῦ. Ἀναβαίνουσι.

Καὶ πράγματι ἤρξατο φαινόμενον τὸ φῶς τῶν πυρῶν, ἠκούετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βηθμίδων ὁ κρότος τῶν ξιφῶν.

— Προσοχή ! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ

Καὶ ὀδηγῶν αὐτὸν ἐν τῷ σκότει τὸν ἀνεβίβασεν δύο ἔτι πατώματα, ὤθησε τὴν θύραν δωματίου τινός, τὴν ὁποίαν ἐπνέει κλεισε διὰ τοῦ ὄχρους, καὶ ἀνιέξας τὸ παράθυρον τοῦ τιμωνίου :

— Βασιλεῦ, εἶπεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀγαπᾷ τὰς ἐπὶ τῶν στεγῶν ἐκδρομάς ;

— Ἐγώ ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ κυνηγὸς τῶν ἐλάφων ;

— Τότε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ. Γνωρίζω τὸν δρόμον καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσω.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Σὰς ἀκολουθῶ.

Ὁ Δελαμόλ διεσκέλισε πρῶτος τὸ παράθυρον καὶ ἠκολούθησε μακρὰν τινα ὑδρορρόην, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο ὑπὸ δύο στεγῶν εἶδος μικρᾶς κοιλάδος. Ἐπὶ τῆς κοιλάδος ταύτης ἠνοίγετο τὸ παράθυρον ἀκατοικήτου τινός ὑπερφύου.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Τόσφ τὸ καλότερον.

Καὶ ἀπέμαξε τὴν ἰδρώτα ἐκ τοῦ κατώχρου μετώπου του.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν ὑπάρχει ἄλλη δυσκολία. Τὸ ὑπερφῶν ἔχει κλίμακα, ἡ ὁποία καταλήγει εἰς στενὴν τινα δίοδον φέρουσαν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Διήλθον διὰ τοῦ μέρους τούτου, βασιλεῦ, καὶ εἰς νύκτα πολλῶ φοβερωτέραν ταύτης.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Πηγαίνομεν.

Ὁ Δελαμόλ ὠλίσθησε πρῶτος διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἔφθασεν εἰς τὴν κακῶς κεκλεισμένην θύραν, ἠνέφξεν αὐτὴν καί, εὐρεθείς εἰς τὴν ἄκραν ἐλικοειδοῦς κλίμακος, ἔθετο εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἐρρίκου τὸ πρὸς προφύλαξιν χρησιμεῦον σχοινίον καὶ εἶπεν :

— Ἐλθετε, βασιλεῦ

Εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος ὁ Ἐρρίκος ἔστη. Ἦτο ἐκεῖ παράθυρον βλέπον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος. Εἰς τὴν ἀπέναντι κλίμακα ἐφάνοντο τρέχοντες στρατιῶται, οἱ μὲν κρατοῦντες γυμνὰ τὰ ξίφη, οἱ δὲ φέροντες πυρσούς.

Ἀφῆνης ἐν τῷ μέσφ αὐτῶν, ὁ βασιλεὺς εἶδε τὸν Δεμουῦ, ὅστις εἶχε παραδώσει τὸ ξίφος του καὶ καθήρχετο ἡσυχῶς.

— Πτωχὲ νέε ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Καρδία γενναία καὶ ἀφωσιωμένη !

— Εἰς τὴν πίστιν μου ! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, εἶναι πολὺ ἡσυχος, μάλιστα γελᾷ. Στοιχηματίζω ὅτι σκέπτεται καλόν τι παιγνίδιον, διότι, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, σπανίως γελᾷ.

— Καὶ ὁ νέος ὁ ὁποῖος ἦτο μαζὺ σας ;

— Ὁ Κοκονάς ;

— Ναί ! τί ἔγεινε ;

— Ὡ, βασιλεῦ ! δὲν ἀνησυχῶ περὶ αὐτοῦ. Ἰδὼν τοὺς στρατιώτας, μίαν μόνην λέξιν μᾶς εἶπε :

« — Κινδυνεύομεν τίποτε ; »

— Τὴν κερκλήν, τῷ ἀπήντησα.

— Καὶ σὺ σώζεσαι ;

— Ἐλπίζω, τῷ εἶπον.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, μοὶ ἀπήντησε, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σωθῇ. Ὅταν συλλάβωσι τὸν Κοκονά, σας ἐγγυῶμαι ὅτι εἶχε συμφέρον ν' ἀφίσῃ νὰ τὸν συλλάβωσι.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅλα εἶναι καλὰ, ἄς προσπαθήσωμεν δὲ νὰ φθάσωμεν ὅσον τάχιστα εἰς τὸ Λουβρον.

— Τοῦτο εἶναι εὐκόλον, βασιλεῦ. Ἄς περιτυλιθῶμεν εἰς τοὺς μανδύας μᾶς καὶ ἄς ἐξέλθωμεν. Ἡ ὁδὸς εἶναι πλήρης ἀνθρώπων, οἵτινες ἔτρεξαν ἀκούσαντες τὸν θόρυβον. Θὰ μᾶς ἐκλάβωσι δὲ ὡς περιέργους.

Εὐρόντες δὲ τὴν θύραν ἀνοικτὴν, δὲν εὐρον ἄλλην δυσκολίαν ὅπως ἐξέλθωσιν ἢ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ συρρεῦσαν πλῆθος.

Ἐν τούτοις ἀμφότεροι κατῴρθωσαν νὰ ὀλισθήσωσι διὰ μέσου τοῦ πλῆθους καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ *Averon*. Φθάσαντες ὅμως εἰς τὴν ὁδὸν *Poullis* καὶ διερχόμενοι τὴν πλατείαν τοῦ *Saint-Germain - l' Auxerrois* εἶδον τὸν κύριον Ναισὺ καὶ τοὺς

μετ' αὐτοὺς φρουροὺς ἀγοντας τὸν Δεμού. — Ἄ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καθ' ἃ φαίνεται, φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὸ Λουβρον. Διάβολε! θὰ κλείσωσι τὰς θύρας. . . και θὰ σημειώσωσι τὰ ὀνόματα τῶν εἰσερχομένων. Ἄν μὲ ἴδωσι δὲ νὰ εἰσέλθω μετ' αὐτόν, θὰ ἦναι μία πιθανότης, ὅτι ἤμην μαζὺ του.

— Ἀλλά, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μὴν εἰσέλθετε εἰς τὸ Λουβρον διὰ τῆς θύρας.

— Καὶ πῶς διάβολον θέλεις νὰ εἰσέλθω;

— Καὶ δὲν ἔχει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸ παράθυρον τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας;

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλησμονοῦν!... Ἀλλά, πῶς νὰ τὸ μάθῃ ἡ βασιλίσσα;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὑποκλιθεὶς μετ' εὐγνώμονος σεβασμοῦ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ρίπτει τόσῳ καλῶς τὰς πέτρας!

ΜΖ'

ΔΕΜΟΥ ΔΕΣΕΜΦΑΛ.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ Αἰκατερίνα εἶχε λάβει τόσῳ καλῶς τὰ μέτρα τῆς, ὥστε ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ἀναποφύκτως.

Ὡς ἐκ τούτου, περὶ τὴν δεκάτην ἀπέπεμψε τὴν Μαργαρίταν πεπεισμένη, ὡς καὶ πράγματι συνέβαινεν, ὅτι ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἠγνόει τί ἐσκευαζέτο κατὰ τοῦ συζύγου τῆς. Αὐτὴ δὲ μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως, ὃν παρεκάλεσε νὰ μὴ κατακλιθῇ ἔτι.

Ὁ Κάρολος ἰδὼν τὸ θριαμβευτικὸν ὄφρος τῆς Αἰκατερίνας, ὅπερ μεθ' ὅλην τὴν συνήθη αὐτῇ προσποίησιν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρούσῃ, τὴν ἠρώτησεν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ἐν μόνον δύναμαι νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἀπαλλαγῆτε δύο τῶν ἀσπονδοτέρων ἡμῶν ἐχθρῶν.

Ὁ Κάρολος συνωφρούθη, ὡς ἄνθρωπος λέγων καθ' ἑαυτὸν: Καλὰ, θὰ τὸ ἴδωμεν. Καὶ καλέσας δι' ἑνὸς συριγμοῦ τὸν θηρευτικὸν κύνά του, ὅστις συρόμενος ἐπὶ τῆς κοιλίας, δίκην ὄφρος, προσῆλθε καὶ ἔθετο τὴν λεπτὴν καὶ νοήμονα κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κυρίου του, περιέμενε.

Μετὰ τινα λεπτά καθ' ἃ ἡ Αἰκατερίνα οὐδ' ἀνέπνεε σχεδόν, τόσῳ προσεκτικῇ ἦτο, ἠκούσθη κρότος πιστολίου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Λουβρου.

— Τί εἶναι πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, συσπᾶσας τὰς ὄφρυς, ἐνῶ ὁ κύων ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔτεινε τὰ ὦτα.

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Σύνθημα μόνον.

— Καὶ τί σημαίνει τὸ σύνθημα τοῦτο;

— Σημαίνει ὅτι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ μόνος, ὁ ἀληθὴς ἡμῶν ἐχθρὸς δὲν εἶναι εἰς θέσιν πλέον νὰ σᾶς βλάψῃ.

— Τί! ἐφόνευσαν ἕνα ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, παρατηρῶν τὴν μητέρα του διὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ἐκεῖνου βλέμματος, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ δολοφονία καὶ

ἡ χάρις εἶναι ἀποκλειστικὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

— Ὁχι, βασιλεῦ, ἀλλὰ συνέλαβον δύο.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Πάντοτε ὀχθιουργοί, πάντοτε σκευαζοί, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ βασιλέως. Ἀλλά, μητέρα μου, τώρα ἠύξησα καὶ ἐγὼ ἀρκετά, ὥστε δύναμαι νὰ ἀγρυπνῶ ἐπ' ἐμοῦ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη παραμάνας. Πηγαίνετε εἰς τὴν Πολωνίαν μὲ τὸν υἱόν σας Ἑρρίκον, ἂν θέλετε νὰ βασιλεύετε. Ἀλλὰ ἐδῶ ἔχετε ἄδικον, σᾶς τὸ λέγω καθαρά, νὰ παιζετε ἀπὸ τὸ πριγκιίδιον.

— Θεέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις σας. Ἀλλὰ ἦτο ἐπιχειρήσις, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀρχίσει πρὸ καιροῦ, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε μοὶ ἐλέγετε ἔχω ἄδικον, ἐγὼ δὲ ἐπεθύμουν μεγάλως νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι εἶχον δίκαιον.

Ἐνῶ δὲ ἡ βασιλομήτωρ ἔλεγε ταῦτα, ἄνδρες πολλοὶ ἠκούσθησαν σταθέντες ἐν τῷ προδρόμῳ, καὶ ὁ κρότος τῆς ἀκτριίδος τῶν πυροβόλων ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ σταθέντες ἐκεῖνοι ἦσαν στρατιῶται.

Ἀμέσως δὲ ὁ κύριος Νανσύ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ὅπως εἰσέλθῃ παρὰ τῷ βασιλεῖ.

— Ἄς εἰσέλθῃ, εἶπεν ὁ Κάρολος ζωηρῶς.

Ὁ κύριος Νανσύ εἰσελθὼν ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Αἰκατερίναν εἶπε:

— Δέσποινα, αἱ διαταγαὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐξετελέσθησαν. Συνελήφθη.

— Πῶς, συνελήφθη; ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα ταραχθεῖσα λίαν. Μόνον ἕνα συνέλαβετε;

— Ἦτο μόνος, δέσποινα.

— Καὶ ἀντέστη;

— Διόλου. Ἐδείπνει ἡσύχως ἐν τινι δωματίῳ καὶ παρέδωκε τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν.

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ βασιλεῦς.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα φέρετε τὸν αἰχμάλωτον, κύριε Νανσύ.

Μετὰ πέντε λεπτά εἰσήγαγον τὸν Δεμού.

— Ὁ Δεμού! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεῦς. Τί συμβαίνει, κύριε;

— Ἐ! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμού, ἐντελῶς ἀτάραχος, ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ θὰ ἀποτείνω αὐτῇ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Ἀντὶ νὰ ἀποτείνετε εἰς τὸν βασιλέα τοιαύτην ἐρώτησιν, κύριε Δεμού, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν υἱόν μου ποῖος ἦτο ὁ εὐρεθεὶς ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας νύκτα τινά, καὶ ὁ ὁποῖος ἀντιστὰς εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὡς ἐπαναστάτης ἐφόνευσεν δύο κλητῆρας καὶ ἐτραυματίσεν τὸν κύριον Μωρεβέλ;

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὄφρυς. Εἰξεύρετε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, κύριε Δεμού;

— Ναί, βασιλεῦ. Καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ μάθῃ;

— Τοῦτο θὰ μὲ εὐχαρίσται μεγάλως, τὸ ὁμολογῶ.

— Λοιπὸν, βασιλεῦ, ὠνομάζετο Δεμού Δεσεμφάλ.

— Ὑμεῖς;

— Ἐγὼ αὐτός!

Ἡ Αἰκατερίνα, ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ τολμῇ ταύτῃ, ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Καὶ πῶς; εἶπε Κάρολος ὁ Θ' ἐτολήσατε ν' ἀντιστῆτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως;

— Πρῶτον, βασιλεῦ, ἠγνόουν ὅτι ὑπῆρχε διαταγὴ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Εἶτα ἐν μόνον εἶδον, ἡ μᾶλλον ἕνα ἄνθρωπον μόνον, τὸν Μωρεβέλ, τὸν δολοφόνον τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ ναυάρχου. Τότε ἐνθυμήθην ὅτι πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, ἐν αὐτῷ τούτῳ κοιτῶνι, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 24 Αὐγούστου, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ὑπεσχέθη νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνον. Ἐπειδὴ δ' ἔκτοτε σπουδαῖα συμβάντα ἐπῆλθον, ἐνόμισα ὅτι ὁ βασιλεῦς ἀκουσίως αὐτοῦ ἀπετραπή τῆς ἐπιθυμίας του ταύτης. Ἰδὼν δὲ τὸν Μωρεβέλ ἐνώπιόν μου, ἐπίστευσα ὅτι ὁ οὐρανὸς μοὶ τὸν ἔστειλε. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀγνοεῖ τὰ λοιπά. Ἐκτύπησα αὐτὸν διὰ τῆς σπάθης μου ὡς δολοφόνον, καὶ ἐπυροβόλησα κατὰ τῶν ἀνθρώπων του, ὡς κατὰ ληστῶν.

Ὁ Κάρολος δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου φιλία του παρίστα εἰς αὐτὸν τὰ πράγματα ὅλως διάφορα ἢ ὅπως ἐβλεπεν αὐτὰ πρὶν. Πολλάκις δὲ ἡ νέα ἐποψίς, ὑπ' ἣν τὰ ἐβλεπεν, ἐνεποίει αὐτῷ τρόμον.

Προκειμένου περὶ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἡ Αἰκατερίνα ἠκούσε πολλάκις παρὰ τοῦ υἱοῦ τῆς λόγους ὁμοιάζοντας πρὸς ἐλέγχους συνειδήσεως.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, τί ἐζητεῖτε κατὰ τοιαύτην ὥραν ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Δεμού, τοῦτο εἶναι μακρὰ ἱστορία. Ἄν ὅμως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει τὴν ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος. Λέγετε, τὸ θέλω.

— Ὑπακούω, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμού ὑποκλιθεὶς.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησε βλέπουσα τὸν νέον Οὐγονόττον ἀνησυχῶς.

— Ἀκούομεν, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐδῶ, Ἀκταῖων!

Ὁ κύων ἐπανάλαβε τὴν θέσιν, ἣν εἶχε πρὶν ἡ εἰσαχθῆ ὁ αἰχμάλωτος.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμού, ἦλθον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ἀπεσταλμένος παρὰ τῶν διαμαρτυρομένων ἀδελφῶν μου, τῶν πιστῶν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ὑπηκόων.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐποίησε νεύμα τι εἰς τὸν Κάρολον.

— Ἐστὲ ἡσυχος, μητέρα μου. Δὲν χάνω οὐδὲ λέξιν. Ἐξακολουθήσατε, κύριε Δεμού, καὶ διατὶ ἦλθετε;

— Ὅπως εἰδοποιήσω τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας ὅτι ἐξωμώσας ἀπώλεσε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Οὐγονόττων. Ἄλλ' ὅτι τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς του Ἀντωνίου τοῦ Βουρβόνου καὶ τῆς μητρὸς του, τῆς γενναίας Ἰωάννης Ἀλβρέτ, οἱ δια-

μαρτυρούμενοι δὲν ἤθελον νὰ προσβάλωσιν αὐτὸν κηρύττοντες τὸν ἔκπτωτον, ὡς ἐκ τούτου τὸν παρεκάλουν νὰ παραιτηθῆ τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ναβάρρας δικαιομάτων του.

— Καὶ τί ἀπήντησεν αὐτός; ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποστῇ ἀταράχως τὸ κτύπημα.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀλλ' αὐτὸ τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας, τὸ ὁποῖον ἀνευ τῆς ἀδείας μου περιφέρουσιν εἰς ὅλας τὰς κεφαλὰς, νομίζω ὅτι μοὶ ἀνήκει ὀλίγον τι.

— Οἱ Οὐγονόττοι, βασιλεῦ, ἀναγνωρίζουσιν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑμετέρας κυριαρχίας. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐλπίζουσιν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ εὐχρεσθηθῆ νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ προσφιλῶς αὐτῆ κεφαλῆς.

— Ἐπὶ κεφαλῆς, ἡ ὁποία εἶναι προσφιλεῖς εἰς ἐμέ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Καὶ περὶ ποίως κεφαλῆς ὀμιλεῖτε, κύριε; Δὲν σὰς ἔννοω.

— Περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐγένετο κάτωχρος, ὡς ὁ θάνατος, καὶ παρετήρει τὸν Δεμουῦ διὰ πυρίνου βλέμματος.

— Καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀλανσῶν τὸ εἶξεν;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Καὶ ἐδέχετο τὸ στέμμα αὐτό;

— Μὲ τὴν ἀδειαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἰς τὴν ὁποίαν μὰς ἔστειλε.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Τὸ στέμμα αὐτὸ ἀρμόζει θαυμασιῶς εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν. Καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὸ συλλογισθῶ! Εὐχαριστῶ, Δεμουῦ, εὐχαριστῶ! Ὅταν ἔχετε τοιαύτας ιδέας θὰ ἦσθε πάντοτε δεκτὸς εὐχαρίστως ἐν τῷ Λούβρῳ.

— Πρὸ πολλοῦ, βασιλεῦ, θὰ σὰς εἶχον ἀνακοινῶσαι ταῦτα πάντα, ἀνευ τῆς ἀτυχῆς ἐκείνης ὑποθέσεως τοῦ Μωρεβέλ, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἀλλά, τί ἔλεγε καὶ ὁ Ἐρρίκος περὶ τοῦ σχεδίου τούτου;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, δέσποινα, ὑπέκυπτεν εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἀδελφῶν του. Ἡ δὲ παραίτησις αὐτοῦ ἦτο ἕτοιμος.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, πρέπει νὰ ἔχετε τὴν παραίτησιν ταύτην;

— Πραγματι, δέσποινα, κατὰ τύχην τὴν φέρω μετ' ἐμοῦ, ὑπογεγραμμένην καὶ χρονολογημένην ὑπ' αὐτοῦ.

— Χρονολογημένην πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Λούβρου; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, ἀπὸ τῆς προτεραίας, νομίζω.

Καὶ ὁ Δεμουῦ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν ὑπὲρ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν παραίτησιν, γεγραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου καὶ φέρουσαν τὴν ἄνωθι χρονολογίαν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Κάρολος, εἶναι ἐν τάξει ἡ παραίτησις αὕτη.

— Καὶ τί ἐζήτει ὁ Ἐρρίκος ἀντὶ τῆς παραίτησεώς του;

— Οὐδὲν, δέσποινα. Ἡ φιλία τοῦ βασιλέως Καρόλου, μὰς εἶπεν, ἀντήμειβεν αὐτὸν πλουσιοπαρόχως διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς στέμματος.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔδραξε τὰ χεῖλη ἐκ τῆς ἀργῆς καὶ συνέστρεψε τὰς ὠραίας χεῖράς της.

— Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀκριβέστατα, Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Τότε, ἐπανελάθεν ἡ βασιλομήτωρ, ἀφοῦ εἶχετε συμφωνήσει περὶ πάντων τούτων μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, πρὸς τί ἢ μετ' αὐτοῦ συνέντευξίς σας κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Ἐγὼ συνέντευξιν, δέσποινα, μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας; Ὁ κύριος Νανσύ, ὁ ὁποῖος μὲ συνέλαβε, δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἤμην μόνος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ τὸν προσκαλέσῃ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Κύριε Νανσύ! ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν εἰσήλθε.

— Κύριε Νανσύ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὁ κύριος Δεμουῦ ἦτο ὅλος διόλου μόνος ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρος;

— Ἐν τῷ δωματίῳ ναί, δέσποινα; ἀλλ' ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ὄχι. Ἦτο καὶ εἰς ἄλλοις εὐπατριδῆς.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ποῖος ἦτο ὁ σύντροφός του;

— Ἄγνωστος ἂν ἦτο σύντροφος τοῦ κυρίου Δεμουῦ, δέσποινα. Εἰξέρω μόνον ὅτι ἀπέδρα ἐκ τινος ὀπισθίου θύρας ἀφοῦ ἐφύενεσε δύο τῶν φρουρῶν μου.

— Καὶ ἀναγνωρίσατε τὸν εὐπατριδῆν ἐκεῖνον;

— Ἐγὼ, ὄχι; ἀλλ' οἱ φρουροὶ μου.

— Καὶ ποῖος ἦτο; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ὁ κόμης Ἀννίβας Δὲ Κοκονάς.

— Ἀννίβας Δὲ Κοκονάς! ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς σκυθρωπάσας. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔσφαξε τὸσους Οὐγονόττους κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου;

— Ὁ κύριος Δὲ Κοκονάς, εὐπατριδῆς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Κάρολος. Δύνασθε νὰ ἀποσυρθῆτε, κύριε Νανσύ, καὶ ἄλλοτε μὴ λησμονῆτε...

— Τί, βασιλεῦ;

— Ὅτι εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ ὅτι εἰς ἐμέ μόνον ὀφείλετε ὑποταγῆν. Ὁ Νανσύ ἐξῆλθεν ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως.

Ὁ Δεμουῦ παρετήρησε τὴν Αἰκατερίναν, μειδιάσας εἰρωνικῶς.

Ἐγένετο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῆ. Ἡ βασιλίσσα συνέστρεψε τοὺς κροσσούς τῆς ζώνης της. Ὁ Κάρολος ἐθώπευε τὸν κῦνά του.

— Ἀλλὰ ποῖος ἦτο ὁ σκοπός σας, κύριε; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ Κάρολος. Θὰ ἐνεργεῖτε διὰ τῆς βίας;

— Κατὰ τίνος;

— Κατὰ τοῦ Ἐρρίκου, κατὰ τοῦ Φραγκίσκου, ἢ κατ' ἐμοῦ;

— Βασιλεῦ, εἶχομεν τὴν παραίτησιν τοῦ γαμβροῦ σας, εἶχομεν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ σας, καὶ καθὼς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ, εἰμεθα ἕτοιμοι νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀδειαν παρὰ τῆς Ὑμετέ-

ρας Μεγαλειότητος, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ὀλεθρία ἐκείνη ὑπόθεσις τοῦ Λούβρου.

— Ἐ! μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε κακὸν εἰς πάντα ταῦτα. Εἰσθε ἐν τῷ δικαιοματί σας, κύριε Δεμουῦ, ζητοῦντες βασιλέα. Αὐτὸ προσέτι τὸ βασίλειον φαίνεται γενόμενον ἐπίτηδες διὰ νὰ προικίσω τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσῳ μεγάλῃ ἐπιθυμίαν διὰ στέμμα, ὥστε οὐδὲ στιγμὴν ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου, ὅταν φέρωμεν αὐτό. Τὸ μόνον κώλυμα διὰ τὴν ἐνθρόνισιν αὐτοῦ ἦτο τὸ δικαίωμα τοῦ Ἐρρικέττου. Ἀφοῦ ὁμοῦ οὗτος παραιτεῖται ἐκουσίως...

— Ἐκουσίως, βασιλεῦ.

— Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Κύριε Δεμουῦ, εἰσθε ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας, τοὺς ὁποῖους ἐτιμώρησα.... ὀλίγον σκληρά, εἶναι ἀληθές... ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ... καὶ νὰ εἰπῆτε εἰς αὐτούς ὅτι, ἀφοῦ ἐπιθυμοῦν διὰ βασιλέα τῆς Ναβάρρας τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐνδίδει εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των. Ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἡ Ναβάρρα εἶναι βασίλειον καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῆς καλεῖται Φραγκίσκος. Ὅκτῳ ἡμερῶν προθεσμίαν μόνον ζητῶ, ὅπως ὁ ἀδελφός μου ἐγκαταλίπει τοὺς Παρισίους μετὰ τῶν τιμῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀρμύζουσιν εἰς ἕνα βασιλέα... Πηγαίνετε, κύριε Δεμουῦ. Πηγαίνετε!... Κύριε Νανσύ, ἀφίσατε νὰ διέλθῃ τὸν κύριον Δεμουῦ. Εἶναι ἐλεύθερος!

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμουῦ, προχωρήσας ἐν βῆμα. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ἐπιτρέπει;...

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν νέον Οὐγονόττον, ὅστις γονυπετήσας ἠσπάσθη αὐτήν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀναχαιτίσας αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, δὲν μοὶ ἐζήτησατε τὴν τιμωρίαν τοῦ ληστοῦ ἐκεῖνου Μωρεβέλ;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Ἄγνωστος ποῦ εἶναι ὅπως τὸν τιμωρήσω, διότι κρύπτεται. Ἄλλ' ἂν τὸν συναντήσετε, τιμωρήσατέ τον ὑμεῖς, σὰς τὸ ἐπιτρέπω, καὶ θὰ μοὶ κάμετε χάριν.

— Ἄ! βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ Δεμουῦ, τοῦτο τῆ ἀληθείᾳ μὲ πληροῦ χαρᾶς. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μείνῃ ἡσυχος. Ἄγνωστος ποῦ εἶναι, ἀλλὰ θὰ τὸν εὑρῶ.

Καὶ ὁ Δεμουῦ, ἀφοῦ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλομήτορος, ἀνεχώρησε, χωρὶς οἱ φρουροὶ νὰ καλύσωσιν αὐτόν. Ἐξελθὼν δὲ τοῦ Λούβρου, ἔδραμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὠραίου Ἀστέρος, καὶ λαβὼν τὸν ἵππον του ἔφθασε μετὰ τρεῖς ὥρας εἰς Μάντην, ὅπισθεν τῶν τειχῶν τῆς ὁποίας ἀνέπνευσε πλέον ἐλευθέρως.

Ἡ Αἰκατερίνα, καταπνίξασα τὴν ὀργὴν της, μετέβη εἰς τὰ δώματά της, ὅθεν ἐπορεύθη εἰς τὰ τῆς Μαργαρίτας.

Ἐκεῖ εὑρε τὸν Ἐρρίκον φέροντα τὸν κοιτωνίτην του καὶ ἕτοιμον, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ κατακλιθῆ.

— Σατανά! ἐψιθύρισε, βοήθησον μίαν πτωχὴν βασιλίσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπε!

[Ἔπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὁ σουλτάνος ἦλθε καὶ ἔστη ὀρθίος πρὸ τοῦ θρόνου. Δεξιόθεν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν στοὰν ἴσταντο οἱ πρωτοβάθμιοι (τρεῖς οὐρὰς ἔχοντες-οὐτὶς τοῦ ἰλίου) πασσάδες, ὑπουργοὶ καὶ σύζυγοι σουλτανῶν, ὀπισθεν δ' αὐτοῦ οἱ θαλαμηπόλοι καὶ ὁ ἀρχιενοῦχος, καταστόλιστος διὰ πικρασμάτων. Ἐν τῇ αὐτῇ περιέμενον κατὰ βαθμοὺς πάντες οἱ ἱερεῖς, φέροντες πρασίνοὺς, ἰόχρους καὶ φαίους μανδύκας, οἵτινες δικαιоῦνται νὰ φιλήσωσι τὸν πόδα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ καλίου αὐτῶν, καὶ τέλος ἤρχοντο ταπεινῶς οἱ ὑπάλληλοι ἀλλεπαλλήλως νὰ ἐπιθέσωσι τὰ χεῖλη των ἐπὶ τῆς χρυσῆς καὶ ἀργυρᾶς σάρπας, ἣν κρατεῖ ἐξηπλωμένην θαλαμηπόλος τις ἐν ἀποστάσει βηματῶν τινῶν ἀπὸ τοῦ σουλτάνου.

Ἡ τελετὴ αὕτη εἶναι λατρεία προσφερομένη τῷ μονάρχῃ, εἶδος ἀνανεώσεως τοῦ πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένου ὄρκου τῆς πίστεως.

Ὅτε ὁ σουλτάνος ἔφθασεν, ἐπῆλθε φρικασίαις ἐφ' ὄλου ἐκεῖνου τοῦ πλήθους κραυγὴ δ' ἠκούσθη δεξιῶσεως συνοδευομένη ὑπὸ στρατιωτικῆς μουσικῆς. ἦτις ἔχειρέτα τὸν παδισάχ διὰ τοῦ ὕμνου Ὁσμανιέ.

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ εἶχεν ἐγερθῆ, ἵνα καὶ αὕτη χαιρετίσῃ τὸν βασιλέα τῆς καὶ ὡς διὰ ἠλεκτρικῆς συμπτώσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τοὺς τοῦ σουλτάνου.

Ἡ κραυγὴ, ἣν ἐξέπεμψεν ἡ Γκιουλ-Χανούμ, ἀναγνωρίζουσα τὸν μυστηριώδη σωτήρᾶ τῆς, ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν κραυγῶν τοῦ πλήθους. Τρέμουσα καὶ δυσπιστοῦσα πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, ἡ νεάνις ἔμεινε καταγεγοητευμένη ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀβδουλ-Μετζιτ.

Αὐτὸς δὲ τὴν ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ τὴν ἀεγνώρισε, διότι εἶδε τὸ ὠραῖον σῶμά τῆς κλονούμενον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν προσπόλων αὐτῆς, ἀλλ' ἔμεινε ἀτάρχος Ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν ἐθεώρουν, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μαντεύσωσι τὴν ταρχήν, ἣτις ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ πᾶλλῃ, καὶ νὰ σφίγγῃ πυρετωδῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

— Τί! ἔχεις, ἀγαπημένη μου Χανούμισσα; ἐψιθύρισε ἀνήσυχος ἡ τροφός, αἰσθανομένη αἰφνης τὴν Γκιουλ καταπίπτουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Τίποτε... ἐστραγγούλισα τὸ πόδι μου...

Ἡ νεάνις δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ τίποτε περισσότερον· καίτοι σχεδὸν λιπόθυμος κατώρθωσε ν' ἀνεγερθῆ πάλιν· ἦτο ἀπάτη, διότι ὁ ἀγγελὸς τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ κεκορημένος ἐκεῖνος σουλτάνος, ὅστις διήρχετο τὰς νύκτας του ἐν μέθῃ... δὲν ἠθέλε νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν δούλων τῆς ἵνα τὸν βλέπῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας, Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ ἤρχετο πρῶτος ἵνα χαιρετίσῃ τὸν παδισάχ. Ἰδοῦσα τὸν πατέρα τῆς ἡ Γκιουλ ὕψωσε τὸ γασμάκιον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ πλήθει.

Ὁ Ἰτζεδιν-Ἐφένδης, εὐγενὴς γέρον, λευκώγων, μὲ ὄψιν γαλήνιον καὶ ἀξιοπρεπῆ, ἔφερε πρασίνον σαρίκιον, περιεζωσμένον διὰ στρεπτῆς ταινίας. Ὁ μέγας λευκὸς μανδύκας του περιέβαλλεν αὐτὸν ἐντελῶς. Φθὰς πρὸ τοῦ σουλτάνου ἐκινήθη ὅπως γονυπετήσῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Ἀβδουλ-Μετζιτ προλαβὼν τὸν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀ! αὐτὸς εἶναι, βεβαίως! ἔλεγε καθ' ἐκέρτην λυπούμενη ἡ Γκιουλ-Χανούμ· δὲν μοι εἶπεν ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος τῶν Μουσουλμάνων;... Παράφρων ἐγώ! ἐγώ, ἣτις ἐπίστευον ὅτι ἠγάπων ἀγγελὸν ἢ ποιητὴν, ἐν ᾧ εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν σουλτάνον, φεῦ!

Ὁ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ εἶχεν ἀπλώσει τὰς χεῖρας ὡς προσευχόμενος, εὐλογῶν τὸν ἄρχοντά του. Πάντες οἱ παρόντες ἠπλώσαν τὰς χεῖρας, πλὴν τῆς Γκιουλ, ἣτις ἔμεινε ἀπαθὴς καὶ ἐκλελυμένη. Ἐν ᾧ δὲ οἱ Εὐρωπῆοι, ὀρθοὶ ἀφήρουν τοὺς πέλους των, τὰ ὄπλα τῶν στρατιωτῶν ἐχαίρετιζον ἐν σιωπῇ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ δέησις, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ πασσάδες ἐλθόντες ἐφίλησαν τὸν πόδα τοῦ σουλτάνου, ὀρθοὶ πάντοτε, καὶ ἀκινήτου, καὶ ἔχοντος τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατάνου, ὅθεν τῷ εἶχε φανῆ ἡ Γκιουλ.

Ναζικ ἡ τροφός εἶχε παρατηρήσει τὴν συγκίνησιν τῆς νεαρᾶς δεσποίνης τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σουλτάνος εἰσῆρχετο εἰς τὴν στοὰν, καὶ ἐπέισθη μὲν τότε ὅτι τὴν ἀεγνώρισε, ἀλλὰ προσποιήθη ὅτι ἐπίστευσε εἰς τὸ ὀδυνηρότατον ἐξάρθρωμα, εἰς ὃ κατέφυγεν ἡ Γκιουλ.

— Ἄς φύγωμεν, ἄς φύγωμεν, εἶπεν ἡ νεάνις, ὁ πόνος μου εἶναι ἀνυπόφορος...

Ὅταν σοῦ τᾶλεγα, Χανούμισσα, ἐπανέλαβεν ἡ Ναζικ, ὅτι αἱ νέαι Μουσουλμάναι δὲν πρέπει ν' ἀνακατόνωνται μέσα σὲ τέτοιο γαλαμπαδίκι...

Χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα, ἐπὶ τὸν σουλτάνον, ἡ Γκιουλ-Χανούμ, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς τροφοῦ τῆς καὶ ὠδευσε ἀρούνητος ζωηρῶς πρὸς τὴν ἀμαξάν τῆς.

— Ποῦ νὰ σὰς πάγω, Χανούμισσα, ἠρώρωτησεν ὁ Ἀλίμ.

— Εἰς τὸ κονάκι μας. Δὲν βλέπεις ὅτι πάσχω, καὶ ἔχω ἀνάγκην θεραπειᾶς; ἀπεκρίθη ἡ νεάνις πικρῶς.

Καίτοι δὲ προσποιουμένη σφοδρὰν ὀδύνην, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ ἡ δούλη τὴν ἐκροδόχρου λειομεταξῆς ἐμβάδα τῆς, ἀλλὰ μόνον κατεβίβασεν, κατὰ διαταχὴν τῆς, τὰ μεταξίνα πικραπέσματα, καὶ μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ πλέον, ἀφῆκε νὰ ρεῦσῃ ποταμηδὸν τὰ δάκρυά τῆς, καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὸ ἐκ τριχάπτων μανδύκιόν τῆς.

— Καταλαβαίνω πόσο πρέπει νὰ σοῦ πονῇ ἐκεῖνο τὸ ἀξαρφινικὸ στραγγούλισμα, εἶπεν ἡσύχως ἡ Ναζικ, μὰ θὰ σοῦ περάσῃ, Γκιουλ-Χανούμ· ἔς τὴν ἡλικίαν σου δὲν πεθαίνου ἀπ' αὐτό...

Ἡ νεάνις ἔπαυσε νὰ κλαίῃ διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὸ μητρικὸν βλέμμα τὸ φιλοστόργως ἀτενίζον αὐτήν.

— Πιστεύεις;... τῇ εἶπε· λοιπὸν ἀνεγνώρισε;...

— Κανένα, ἀπεκρίθη ἡ Ναζικ, διὰ ταχυτάτης χειρονομίας δεικνύουσα τὴν δούλην, ἣτις τὰς συνώδευε· μόνον λάβε ὑπομονή, καὶ ἔχε θάρρος εἰς ἐμένα, ἐγὼ θὰ σὲ γιαιτρέψω...

— Δύσκολον θὰ εἶναι, παραμὰνα μου, εἶπεν ἡ Γκιουλ, ἐπαναλαβοῦσα τοὺς λυγμούς τῆς.

— Τίποτε μάλιστα δὲν εἶναι εὐκολώτερο. Τὰ στραγγούλισμα μὲ ἔξερουν ἐμένα, ἔχω γιαιτρέψῃ τόσα...

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ δὲν ἠρώτησε πλέον τὴν τροφόν τῆς. Ἐπίστευε τῷ ὄντι εἰς τὸ πάθημά τῆς, ἡ καὶ αὕτη εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐν τῷ σουλτάνῳ τὸν μυστηριώδη ἱππέα τῆς Προύσης; Τοῦτο ἡ Γκιουλ ἠλπίζε νὰ μάθῃ ἄμα ἠθελον φθάσει εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐν τῷ κήφῳ τοῦ τεμένους, μετὰ τοὺς ἀσπασμοὺς τῶν πασσάδων, προὐχώρησεν ἡ μακρὰ τῶν Μολλάδων σειρὰ ἵνα φιλήσῃ τὸ ὑπόδημα τοῦ σουλτάνου.

Οὗτος δὲ εἶχεν ἦδη καθῆσει ἐπὶ τοῦ θρόνου του μὲ ὕφος καταβεβλημένον, καὶ βλέμμα ἄτονον θεωρῶν εἰκῆ τὸ πλήθος τῶν οὐλεμαδῶν διαβαίνον ἐνώπιόν του καὶ λέγον χαμηλῇ τῇ φωνῇ: Ὁ σουλτάνος πάσχει βαρέως; μήπως εἶναι τὸ τελευταῖον Βαϊράκιόν του;

Ἡ θέα τῆς Γκιουλ-Χανούμ ἦτο ἡ μόνη αἰτία τῆς κατηφείας του ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη συγκίνησις ἤρκεσε νὰ τὸν ἀδυνατίσῃ καὶ νὰ ἐπιφέρῃ ἑτέραν πληγὴν ἀπαίσιαν εἰς τὴν σφοδρῶς κλονουμένην ὑγείαν του. Ὅσο μᾶλλον ἐφαίνετο ἡ ζωὴ θέλουσα ν' ἀφήσῃ τὸν σουλτάνον, τοσοῦτον οὗτος προσεκολλᾶτο εἰς αὐτὴν μετ' ἀπελπισμοῦ, εἶχεν ἀφοσιώσει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὸν ἔρωτα τῆς θυγατρὸς τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ, ὅπως ὁ ἄσπας χαρτοπαίκτης ρίπτει εἰς τὸ παίγνιον καὶ τὸ τελευταῖον φλωρίον του.

Ὁ Ἀβδουλ-Μετζιτ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ νεάνις αὕτη, ἡ πλήρης τοσαύτης ζωῆς καὶ νεότητος, ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου, εἰς ὃν βραδέως καθήρχετο. Ἐλησμόνει δὲ πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῆ, ἀφ' οὗτου δεκαεξαετῆς ἔτι ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὁσμάν· εἶχε πράξει τὸ ἀγαθόν· ἦτο γενναῖος, φιλοπρόδοτος, φιλελεύθερος, ἀλλὰ τί τῷ ἔμελε; Συνέβησαν πόλεμοι νικηφόροι, ἡ ἀπαίσιος ἀνέτειλαν ἡμέραι, καὶ διὰ ταῦτα πάλιν τί τῷ ἔμελεν; Ἡ δόξα! Ἡδύνατο δὲ τῷ δόσῃ τὴν ζωὴν ἡ δόξα! Ὁ Ἔρωσ ὅμως; Ἀ! μόνος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναστήσῃ!

Διατί ἀνεχώρησεν ἡ Γκιουλ τοσοῦτον ἐσπευσμένως; Ἡ συγκίνησις ἀναμφιβόλως τοῦ νὰ τὸν βλέπῃ ἀπολαύοντα τοσαύτης